

Sygn. akt V ACa 344/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Stojek
Protokolant:	Anna Fic-Bojdoł

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2022 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w(...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt I C 317/19,

oddala apelację.

	SSA Grzegorz Stojek	
--	---------------------	--

Sygn. akt V ACa 344/20

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo A. B. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w (...) o zapłatę na rzecz powoda kwoty 66.000 zł, tytułem zadośćuczynienia i kwoty 32.000 zł na nieuleczalnie chore dzieci oraz orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie oparł o następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

Powód w okresie objętym pozwem przebywał w Areszcie Śledczym w (...) (dalej powoływany jako Areszt) w następujących celach mieszkalnych: nr (...) – od 26 września do 26 października 2018 r. (łącznie 30 dni), nr (...) – od

26 października do 14 listopada 2018 r. (łącznie 19 dni), nr(...)- od 17 stycznia do 20 lutego 2019 r. (łącznie 34 dni), nr (...) – od 20 lutego do 6 marca 2019 r. (łącznie 13 dni), nr(...) – od 6 marca do 27 marca 2019 r. (łącznie 20 dni).

Wszystkie cele mieszkalne w Areszcie są wyposażone w łóżka, stoły, półki, taborety, zgodnie z przepisami prawa, i są one dostosowane do liczby osób osadzonych w danej celi. Liczba osób osadzonych w celach mieszkalnych w Areszcie jest odpowiednia do metrażu danej celi. Od 2013 r. w Areszcie nie występuje przeludnienie cel mieszkalnych. Każda cela mieszkalna, w której przebywał powód, ma wydzielony kącik sanitarny, w większości zabudowany betonem, a w niektórych celach płytami OSB. Zgodnie z przepisami prawa i regulaminem we wszystkich celach mieszkalnych w Areszcie dostępna jest zimna woda. Ponadto prowadzone były prace remontowe, zmierzające do dostarczania także ciepłej wody do każdej celi (obecnie już jest dostarczana). W okresie, w którym powód przebywał w Areszcie, ciepła woda była doprowadzona do cel o numerach: (...), (...), (...). W tym czasie ciepła woda nie było jeszcze doprowadzona do celi nr (...) (powód przebywał w niej 13 dni) i celi nr (...) (powód przebywał w niej 20 dni). W Areszcie każdy osadzony może posiadać grzałkę i czajnik elektryczny. Dwa razy w tygodniu odbywają się kąpiele w ciepłej wodzie. Stanowiska w łaźni są oddzielone przesłonami. W celach znajdują się kaloryfery, które grzeją, choć zdarza się ich zapowietrzenie, ale są one naprawiane po zgłoszeniu przez osadzonych funkcjonariuszowi oddziałowemu. Temperatura w okresie zimowym wynosi co najmniej 20 °C i jest na bieżąco monitorowana. Wszystkie cele mieszkalne mają otwierane okna, wykonane z PCV. W Areszcie funkcjonuje wentylacja różnego typu. W budynku B w części wentylacja jest mechaniczna, w części – grawitacyjna; w części są kratki wybite między celą i korytarzem. W niektórych celach czasowo występuje zawilgocenie, będące wynikiem tego, że osadzeni piorą i suszą odzież niezgodnie z regulaminem. Prana może być tylko bielizna. Osoby tymczasowo aresztowane odzież wierzchnią powinny oddawać rodzinie do prania, ewentualnie wymieniać w magazynie. Osadzone w Areszcie osoby skazane używają odzieży skarbowej, którą mogą raz w tygodniu wymienić. Osadzeni, zgodnie z regulaminem, powinni dbać o cele mieszkalne, sprzątać je, wietrzyć, czego niejednokrotnie nie robią. W okresie objętym pozwem cele, w których umieszczano powoda, były wyposażone w odpowiednią liczbę łóżek, taboretów, szafek (jedna na dwóch osadzonych), stolików (jeden mały stolik na dwie osoby), stołów (jeden duży stół na cztery osoby). Sprzęt ten wymieniany jest na bieżąco, o ile wystąpią jakieś zniszczenia, zepsucie. Osadzeni dostają do dyspozycji środki czystości i higieny osobistej w postaci proszku do prania, pasty do zębów, kremu do golenia, papieru toaletowego, mydła, szamponu, szczoteczki do zębów, nożyka do golenia. Ponadto otrzymują środek do dezynfekcji WC, płyn do mycia podłóg, proszek do szorowania. Osadzonym udostępniana jest pościel, koce, poszewki na poduszki (poszewko mogą być wymieniane jeden raz w tygodniu). Osadzonym przysługuje jeden koc w sezonie letnim oraz drugi, dodatkowy w sezonie zimowym, w razie potrzeby. Cele są wizytowane codziennie przez wychowawcę oraz funkcjonariusza oddziałowego. Spacerów osób osadzonych w Areszcie realizowane są zgodnie z grafikiem. W Areszcie wydawane są osadzonym trzy posiłki, w tym dwudaniowy obiad. Nieotrzymanie posiłku można zgłosić funkcjonariuszowi oddziałowemu i posiłek jest uzupełniony. Powód nigdy nie był w takiej sytuacji. W Areszcie organizowane są zajęcia kulturalno-oświatowe w świetlicy i bibliotece. W świetlicy znajdują się dwa stoły do tenisa, „piłkarzyki” i telewizor. W Areszcie tworzona jest gazetka więzienna, funkcjonuje tam radiowęzeł organizujący konkursy z nagrodami, organizowane są wystawy prac. W Areszcie funkcjonuje zespół teatralny, do którego może dołączyć każdy osadzony, organizowane są spotkania wyznaniowe, spotkania biblijne i katechezy, w których osadzeni mogą uczestniczyć. Powód korzystał ze spacerów, a także zorganizowanych konkursów i zajęć świetlicowych. Niejednokrotnie zdobywał nagrody w konkursach.

W Areszcie jest zatrudnionych kilku lekarzy, do których osadzeni są doprowadzani na żądanie. Każdy nowo przyjmowany osadzony obowiązkowo przechodzi wywiad chorobowy i konsultację medyczną. W dniu 18 lutego 2019 r. powód przeszedł na zlecenie pozwanego badanie krwi na obecność przeciwciał HCV – wynik wyszedł ujemny. Powód ma problemy z woreczkiem żółciowym, korzystał z wizyt lekarskich raz w tygodniu. Zdarzyło się, że w danym tygodniu nie dostał się do lekarza, ale wówczas miał wizytę w następnym tygodniu. Lekarz prowadził leczenie doraźne dolegliwości powoda, ponieważ powód nie chciał się poddać zabiegowi w warunkach izolacyjnych, chcąc z zabiegiem poczekać do zakończenia odbywania kary.

Powód zawiadomił Prokuraturę Rejonową (...)w (...)o popełnieniu przez dwóch przestępstw przez funkcjonariuszy pozwanego. Po pierwsze, czynu polegającego na przekroczeniu przez funkcjonariusza Służby Więziennej uprawnień

poprzez użycie siły fizycznej wobec powoda i naruszenie jego nietykalności osobistej poprzez wepchnięcie go do celi, z której próbował wyjść, w wyniku czego powód upadł i „rozbił sobie” głowę, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. Po drugie, czynu polegającego na narażeniu na niebezpieczeństwo utraty życia i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez dopuszczenie do osadzenia w jednej celi z powodem osób zakaźnie chorych oraz niepoinformowanie powoda o tym fakcie, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., art. 160 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. W obu przypadkach wydano postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na brak ustawowych znamion czynu zabronionego.

Sąd Okręgowy wskazał dowody, na których się oparł. Nie dał wiary zeznaniu powoda w zakresie, w jakim nie miały potwierdzenia, ani uzupełnienia w pozostałych dowodach. Chodzi o brak informacji o zajęciach kulturalno-oświatowych i spacerach, a także o powierzchnię celi nr (...), uznaną przez powoda za zbyt małą, w której mogło dochodzić do konfliktów, jak również o dostępność opieki medycznej. Powód przyznał, że brał udział w zajęciach kulturalno-oświatowych, że codziennie wychodził na spacer, że co najmniej raz w tygodniu był doprowadzany do lekarza, że nie chce się poddawać zabiegom w warunkach izolacji więziennej i przez dwa lata pozostające mu do końca odbycia kary woli leczyć się w sposób doraźny. Twierdzenie powoda o zbyt małej powierzchni celi nr (...), w której mogło dochodzić do konfliktów, Sąd Okręgowy uznał za czysto hipotetyczne. Cella ta była przeznaczona dla pięciu osób i tyle też w niej przebywało, a powód nie wskazał, aby do konfliktów dochodziło. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka T. M. w odniesieniu do warunków pobytu osadzonych w Areszcie, wydawania posiłków, możliwości korzystania ze świetlicy, czy innego rodzaju zajęć. Zeznania tego świadka odnośnie do tego, czy i w jaki sposób doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda nie miały istotnego znaczenia, ponieważ nie tylko nie był w stanie wskazać, w jakim okresie przebywał w Areszcie razem z powodem, ale wręcz takiej sytuacji sobie nie przypominał. Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka Ł. O., ponieważ nie był w stanie precyzyjnie wskazać w jakiej celi był osadzony i w jakim okresie w tej celi przebywał wspólnie z powodem. W Areszcie był jedynie może przez dwa tygodnie, a jego zeznania były bardzo ogólnikowe, nie zawierały żadnych konkretnych danych, które mogłyby być weryfikowane innymi dowodami. Ma to istotne znaczenie dla wyniku sprawy, ponieważ czas objęty pozwem został zarysowany dość wąsko. Zeznania tego świadka nie pozwalają uznać, że także warunki bytowe powoda w Areszcie były złe. Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka K. Z., który przebywał z powodem w jednej celi we wrześniu i październiku 2019 r., to jest w okresie, który nie został objęty granicami pozwu. Świadek ten zeznał, że w okresie objętym pozwem mógł przebywać w celi nr (...), tej której przebywał także powód. Jednakże wówczas powód i świadek K. Z. nie przebywali w tej celi razem. Zeznania tego świadka o warunkach bytowych w Areszcie nie pokrywają się z zeznaniami innych zawnioskowanych przez powoda świadków: D. K. i T. M.. Sąd Okręgowy podszedł z rezerwą do zeznań świadka A. R., ponieważ jest powodem w dwóch procesach przeciwko temu samemu pozwanemu, który występuje w niniejszej sprawie, o roszczenia tożsame z tymi, które zgłosił powód. Z tej przyczyny świadek A. R. jest zainteresowany świadczeniem na korzyść powoda. Zeznania tego świadka są na tyle nieprecyzyjne, że trudno na ich podstawie ustalić istotne okoliczności. Tytułem przykładu Sąd Okręgowy wskazał na to, że świadek zeznał o przeniesieniu powoda do celi nr (...) i był tam osadzony przez parę miesięcy. Natomiast w okresie objętym pozwem powód w ogóle nie przebywał w celi nr (...), a już na pewno nie kilka miesięcy, ponieważ cały okres objęty pozwem to niecałe cztery miesiące i w tym czasie powód był osadzony w czterech celach mieszkalnych. Ponadto świadek A. R. zeznał, że powód ma łuszczycę, czemu zaprzeczył sam powód. Świadek J. W. nie miał informacji mogących przyczynić się do rozstrzygnięcia sprawy.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c.

Powództwo dotyczy naruszenia dóbr osobistych w postaci godności i zdrowia.

Nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Cele mieszkalne, w których przebywał powód, nie były przeludnione. We wszystkich były niezbędne sprzęty. Do każdej z nich dostarczana była woda. W przeważającej liczbie cel była to woda ciepła. Wyłącznie zimna woda była jedynie w dwóch celach. Przepisy obowiązującego prawa nie nakładają obowiązku zapewnienia osadzonym ciepłej wody w celach mieszkalnych. Zdarzały się sytuacje, że grzejnik uległ zapowietrzeniu, czy zepsucie przez osadzonych okna bądź

sprzętu kwaterunkowego. Sam powód zauważył, że są to sytuacje, które zdarzają się również w życiu codziennym, we własnych domach i wówczas też nie od razu te sprzęty są naprawiane. Niejednokrotnie jest jakiś czas oczekiwania na naprawę, zwłaszcza gdy wymagane jest skorzystanie z pomocy osób trzecich.

Powodowi w Areszcie bardzo często udzielano niezbędnej pomocy medycznej. Mianowicie powód korzystał z tego rodzaju pomocy jeden raz w tygodniu. Wydawano mu lekarstwa doraźnie usuwające dolegliwości bólowe. Poza tym powód nie chciał skorzystać z możliwości przeprowadzenia zabiegu w szpitalu więziennym.

Warunki socjalno-bytowe w Areszcie nie naruszały dóbr osobistych powoda. Nie wykazał, żeby czasami nie otrzymywał posiłków, że nie był powiadamiany o zajęciach kulturalno-oświatowych, spacerze, że w celi nie było ciepłej wody, że nie miał dostępu do lekarza pierwszego kontaktu, że został narażony na utratę zdrowia i życia poprzez umieszczenie go w celi z osadzonymi zarażonymi HCV. Z większości tych zarzutów powód wycofał się podczas składania zeznań. Jeśli chodzi o ewentualne zarażenie się wirusem HCV, z wykonanego badania wynika, że wynik jest negatywny.

Działania pozwanego nie były bezprawne, wynikały z przepisów obowiązującego prawa. Pozwany wykazał, że ograniczenia prywatności oraz swobody powoda w postaci ograniczonej zabudowy kabin prysznicowych, czy ograniczenia w dostępie ciepłej wody nie miały charakteru bezprawnego, ponieważ miały oparcie w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania, rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności, rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2016 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2016 r. w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej. Sąd Okręgowy dostrzegł, że opisywane przez powoda dolegliwości mogły być krępujące, naruszać jego prywatność, ale są to obostrzenia charakterystyczne dla sytuacji, w jakiej się znalazł, pozbawienia wolności, niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa współosadzonym oraz jemu samemu. Opisywane czynności nie miały charakteru bezprawnego i nie stanowiły naruszenia dóbr osobistych powoda. Sąd Okręgowy podkreślił, że przy ustaleniu, czy warunki pobytu w danej placówce penitencjarnej przekraczają zakres dolegliwości uzasadniających stwierdzenie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych osoby osadzonej należy posłużyć się kryterium tzw. kumulatywnej oceny zaistniałych warunków, polegającej na kompleksowej ocenie wszelkich aspektów warunków i rygorów pozbawienia wolności, jak powierzchnia celi, liczba osadzonych osób w celi, warunki sanitarne, możliwość zapewnienia minimum prywatności, ilość czasu spędzanego poza celą mieszkalną, możliwość pracy, czas oraz częstotliwość zajęć sportowych i rekreacyjnych, wiek i płeć osób osadzonych, ich prawidłowy dobór itp. Zastosowanie tego kryterium ma takie znaczenie, że braki i nieprawidłowości w jednej z wymienionych okoliczności, jeżeli są „zrekompensowane” pewnymi udogodnieniami w zakresie innych, nie muszą powodować oceny negatywnej i stwierdzenia naruszenia praw człowieka. Tylko działania stwarzające niegodziwe, poniżające dla każdego osadzonego warunki lub ich tolerowanie przez dłuższy okres mogą być uznane za bezprawne, rodzące prawo do ochrony godności na podstawie art. 24 k.c. Przepisy Konstytucji i ratyfikowanego przez Polskę prawa międzynarodowego pozwalają na pozbawienie wolności na zasadach i w trybie określonym w ustawie, to jest kodeksie postępowania karnego i kodeksie karnym wykonawczym. Osoba odbywająca karę pozbawienia wolności musi się liczyć z pewnymi ograniczeniami swobód i praw, mieszczących się w granicach prawnych regulujących odbywanie kary pozbawienia wolności. Roszczenia z tytułu ochrony dóbr osobistych, oparte na art. 24 k.c., powstają tylko w przypadkach działań bezprawnych. Bezprawność wyłącza działanie mające uznanie w przepisach prawa. W każdym wypadku o naruszeniu godności osoby osadzonej w jednostce penitencjarnej można mówić wtedy, gdy cierpienia i upokorzenie przekraczają konieczny element cierpienia wpisanego w odbywanie kary pozbawienia wolności, zwłaszcza przy bierności personelu jednostki penitencjarnej, niedbającego o poprawę warunków odbywania kary i godzącego się na przepełnienie cel mieszkalnych, bez dbałości o zwiększenie ich liczby, remonty, polepszenie warunków, w tym żywieniowych, czy kulturalnych. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Okręgowy umotywował treścią art. 98 k.p.c. oraz § 8 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa.

Zarzucił naruszenie przepisów:

a) postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny z pominięciem zasad wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego zamiast swobodnego rozważenia wartości, przydatności dowodów i wyciągnięcia prawidłowych wniosków poprzez niewłaściwe uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że dobra osobiste powoda nie zostały naruszone, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału wynika wniosek przeciwny, a także niewłaściwe uznanie, że działanie funkcjonariuszy Aresztu wobec powoda nie było bezprawne, podczas gdy miało ono cechy bezprawności,

b) prawa materialnego

- art. 417 k.c. poprzez przyjęcie, że reżim odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oparty jest na zasadzie winy, a nie na zasadzie ryzyka,
- art. 24 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że ciężar udowodnienia bezprawności naruszenia dobra osobistego spoczywa na powodzie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i, jako prawidłowe, przyjmuje je za własne.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i doświadczenia życiowego. Powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego, wskazania wiedzy naukowej, reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny ma obowiązek rozważyć materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i – wążąc ich wiarygodność oraz moc – odnieść je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniom wiedzy naukowej. Jedynie uchybienie im może być bowiem przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Zasadne podniesienie zarzutu naruszenia tego przepisu nie może więc polegać na samym wyrażeniu przez stronę odmiennego od przedstawionego przez sąd przekonania o wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Obraza przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. może polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, czy zasadami nauki, albo na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże poczynione są w oparciu tylko o część materiału dowodowego, z pominięciem pozostałej części tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków.

Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczająca wypowiedź apelującego, że ustalenia faktyczne są wadliwe. Konieczne jest wskazanie przez skarżącego przyczyn dyskwalifikujących dokonaną przez sąd ocenę materiału dowodowego, odniesionych do kryteriów oceny tego materiału, jakie wynikają z art. 233 § 1 k.p.c., czego apelujący nie uczynił. Ustalenia Sądu Okręgowego znajdują uzasadnienie w zebranym w

sprawie materiale dowodowym, który został poddany prawidłowej ocenie, mieszczącej się w granicach wyznaczonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.

Powód na rozprawie apelacyjnej powołał się na to, że w analogicznych okolicznościach Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 24 maja 2018 r., sygn. akt V ACa 366/19, znanym z urzędu Sądowi Apelacyjnemu w niniejszym składzie, zasądził na jego rzecz kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Nastąpiło to jednak z uwagi na krzywdę wywołaną naruszeniem godności powoda w następstwie naruszenia intymności takim ukształtowaniem kącika sanitarnego w celach mieszkalnych w Areszcie Śledczym w (...), które nie zapewniało nieskrępowanego korzystania z kącika sanitarnego. Taka sytuacja nie występowała w niniejszej sprawie, w której powód domagał się zadośćuczynienia z uwagi na naruszenia jego dóbr osobistych warunkami pobytu w Areszcie Śledczym w (...), polegającymi na przeludnieniu cel mieszkalnych, zawilgoceniu ścian, braku dostępu do wody, korzystaniem ze zniszczonych sprzętów, niewłaściwej opieki medycznej, braku obiadu, zajęć kulturalno-oświatowych, możliwości korzystania ze świetlicy, spaceru.

Subiektywne przekonanie powoda, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych nie ma oparcia w faktach prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy, który dokonał trafnej ich oceny prawnej. Oznacza to, że dla oceny zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego miarodajny jest stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy nie oddalił powództwa z tej przyczyny, że powód nie wykazał zawinionego naruszenia jego dóbr osobistych, ale dlatego, że postępowanie pozwanego nie było bezprawne i nie naruszało dóbr osobistych powoda. Wyklucza to trafność zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej ich wykładni i trafnie je zastosował w ustalonym stanie faktycznym.

Podsumowując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Zatem apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.